

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. XIII. De amore erga B. V. Mariam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

longo fectore, qui circa circumadheserat, non remorante manifesto vitæ periculo magna reverentia, & animi devotione sumptas deglutit. Quid ad hæc, amice Lector? Tuo equidem iudicio relictum volo, an facinus istud haud mereatur vocari *heroicum Christianæ fortitudinis exemplum, & res prodigio simillima*, tum quia admiratu, quàm imitatu facilius est, tum quia id genus alia heroicæ virtutis exempla in vitis sanctorum aut nulla, aut rata reperiuntur. Celeberrimus Raderus simile quid enarrat de Sancto Salisburgensium Archi-Antistite Eberhardo, & Sanctus Hugo Abbas Cluniacensis simile quid de suo Spiritûs Magistro Goderanno, verùm hic ultimus expressis verbis adjicit: *Laurentii craticula tolerabilior fuisse*. Tu Judex esto, ego ad alia pergo.

Raderus Bav.
sanct. Tom. 2.

Buccellin, Me-
nolog. Bened.

§. XIII.

De amore erga B. V. Mariam.

Frustrà quis Filium quarit sine Matre, frustrà JESUM sine Maria. Tres illi orientis Reges Christum Dominum inquirebant, & ecce *stella antecedebat eos, donec veniens staret supra, ubi erat puer*: Ad quæ facti Grammathæi verba commentans Sanctus Eusebius advertit: *Non supra puerum, sed supra, ubi puer erat, stellam stetit*. Ubinam ergo erat Divinus Pufio? Respondeo, erat in sinu Matris: *stet stella supra stellam, Maria enim stella maris interpretatur*, ut suis illa radiis indicaret, neminem ad Dei Filium perventurum, nisi inventa Matre. Hac de causa sanctæ, ac innocentis animæ maximo semper amoris affectu profecuti sunt Intemeratam Dei Genitricem, benè gnaræ, frustra se cœlestium donorum charismata quærere, nisi per Mariam. Si Christus Dominus mare est, Maria fluvius est, per quem marinæ undæ supra terram effunduntur: Si Christus Dominus fons est & origo gratiarum, Maria aquæductus seu canalis est, per quem gratiarum ubertas ad nos derivat. Si Christus Dominus infinitum est Gazophylacium, Maria thesauraria est, quæ cœlestium donorum prærogativas liberali manu dispensat.

Muth. 2. 9.

S. Euseb.

Enchir. apud

Mich. de cal-

vo conc. 18.

Quid memorem ardentissimos hujus Mariani Sodalitæ affectus, quibus Virginem Dei Matrem tenerrimè dilexit: Loquantur Sabbatini & profesti Virginis dies, quos austero jejuniò coluit. Loquantur Sacræ Congregationes, ac confraternitates, quas in honorem Mariæ aut noviter erexit, aut erectas indefessa sedulitate propagavit: Loquantur sacræ panegyres, quibus mellifluè eloquens velut alter Bernardus Virginis dotes dilaudavit. Et quid multis? Loquatur vice omnium devotissimus ipsius liber, plenus Marianis affectibus, quem sub titulo *Mater amoris & doloris* Taumaturgicæ Virginis statuae in Ecclesia Ducalis Hospitalis Monachii dedicavit. Quemadmodum ex ungue leonum,

ex pollice gigantem dignoscere datur, ita ex unico erga Divinam Matrem affectu cæteros mensurare potes; hinc adicere paucis libet illius verba ex submississima dicti libri dedicatione exscripta: *In quem finem tibi ò pretiosissima Virgo! humiliter supplex fio: accipe ab indignissimo servo tuo quascunque exiles, quascunque meritis tuis impares gratiarum actiones, & ne spernas obsecro hoc levidense opusculum, quod horis subsecivis de tuis laudibus, ac SS. cordis tui doloribus composui: Erubescet solummodò, ò Mater Amoris, & doloris, quod non omnes isti apices, & characteres meo sanguine rubeant, quem pro tuo honore, & amore omni momento paratus sum effundere. Et quia pro tot à te receptis beneficiis plus dare non possum nec valeo, quam meipsum: En habes ò Domina! hic vilissimum mansiptum, & peccatorum coriphaum ad tuos sacratissimos pedes humiliter prosternitum. Audi me ò Benigna! & save, ac tunc præsertim, quando suprema illa mortis imminet hora. Hæc ille: ex quibus paucis, prudens Lector sat multa de Mariano illius amore poterit conjicere.*

§. XIV.

De charitate proximi.

Joan. 13.

Eccl. 13.

Barz. ferm.
26. n. 44.

Divinus orbis Redemptor in ultimo coenaculo inter alia præcepta suis Apostolis relicta singulariter inculcavit illud: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem.* Itane mandatum hoc novum est? nunquid & veteris testamenti præceptionibus diligere jubemur? Nonne charitatis legem ipsa natura in cordibus nostris descripsit, dicente Ecclesiastico: *Omne animal diligit simile sibi?* Qua igitur ratione novum præceptum dicitur, quod ipsa naturali propensione intimatur? Verùm auctori responsionem Doctissimi cujusdam moderni: Hòc ipso, inquit, mandatum novum est, quòd non propter naturæ stimulos, sed propter Divinæ voluntatis beneplacitum diligere præcipimur: hinc addit celestis Magister: *Sicut dilexi vos.* Quemadmodùm Christus Dominus non meritorum nostrorum intuitu, non propter carnem, & sanguinem, non propter lucri aut commodi studiò humanum genus amavit: ita alterum ab altero inter nos diligi cupiebat, non prout natura, sed Divini mandati præceptio dicitur: *Sicut dilexi vos.*

Hoc revera motivum erat, quod animum Venerabilis Antonii ita ardenti charitate erga proximum inflammabat, ut pluris illius, quam sua commoda quæreret, pluris illius quam sua pericula averfaretur. Vis hujus rei aliqua exempla?

Ante omnia hic dilaudanda venit profusa illius liberalitas in egenos: alienam inopiam ut piè sublevaret, non unâ tantummodò vice seipsum inopem fecit: præterquam enim, quòd singulis omninò annis ultra centenos florenos propria manu in pauperes, adeoque per quadraginta